

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1076

29.10.2023 (134)

Lederskap mellom nasjonalt fellesskap og elitisme

fra Michael Kühnen

WILLY KRÄMER

Tre generasjoner nasjonalsosialister lever i Forbundsrepublikken i dag - de har alle etter 1945 frembrakt lederpersonligheter. Men tidens motgang, betingelsene for politisk kamp, under direkte og indirekte okkupasjonsstyre og under nazistenes forbud, den enorme agitasjonen og forfølgelsen, hindret dem i å få ekstern politisk betydning eller til og med å bli offentlig kjent. Men deres interne betydning er desto større, siden de garanterer den historiske tradisjonen og legitimiteten til den politiske arvefølgen frem til i dag. Det faktum at nasjonalsosialismens ledere etter krigen, i motsetning til de historiske lederne, ikke fikk noen ekstern politisk betydning, endrer ikke deres betydning for partiets historie, og det endrer heller ikke det faktum at de virkelig var eller er nasjonalsosialistiske lederpersonligheter og derfor bør være et forbilde og eksempel for oss.

Den første generasjonen av nasjonalsosialismen er grunnleggergenerasjonen, som de fleste av NSDAPs store historiske ledere også kom fra - kjempere for et bedre Tyskland i Weimarrepublikken, formgivere i Det tredje riket, martyrer for sammenbruddet.

Etter 1945 gjenforente noen seg i det sosialistiske rikspartiet (SRP), andre -

inkludert noen av de siste historiske mellomlederne som hadde overlevd menneskejakten i 1945 - tilhørte den såkalte Gauleiter-kretsen rundt statssekretæren i Reichspropagandaministerium, Dr. Naumann. På midten av 1950-tallet døde alle disse forsøkene ut. De fleste av grunnleggergenerasjonen trakk seg tilbake og/eller arbeidet i borgerlige nasjonale grupper, mens deres nasjonalsosialisme ble til et vemodig minne. Dermed forsvant de ut av historien. Men det var noen få som ikke trakk seg, som sto ved sin fortid i alle disse tiårene og sluttet seg til rekkene igjen da en ny nasjonalsosialistisk bevegelse dukket opp:

Mange gamle krigere, bærere av det gylne partimerket og til og med historiske politiske ledere av NSDAP av lavere eller mellomste rang tilhørte og tilhører fortsatt vårt fellesskap - den høyest rangerte blant dem er samtidig vårt største forbilde som lederpersonlighet i etterkrigstidens nasjonalsosialisme og grunnleggergenerasjonen:

Arbeidergutt, ungdomsbevegelse, frontkjemper i første verdenskrig, politisk soldat i den første etterkrigstiden, inntreden i partiet i 1928, alvorlig såret i gatekamper med den røde fronten ett år senere, rikstaler, bærer av NSDAPs gylne æresmerke og politisk leder på heltid etter 1933 til siste dag - det er vårt æresmedlem Willi Krämer.

Hadde vi for den historiske nasjonalsosialismen med partikameratene Heß, Röhm og dr. Goebbels, den fortærende partiarbeideren, den opprørske og revolusjonære politiske soldatlederen som brøt all motstand, og den lidenskapelige, geniale propagandisten som lysende eksempler på nasjonalsosialistisk lederskap, synes det å være av symbolsk og skjebnesvanger betydning at Pg Krämer for etterkrigstidens nasjonalsosialisme blir et forbilde som gjorde sin plikt på alle tre områder:

Willi Krämer var politisk soldat, gatekjemper for den nye orden og til slutt, allerede før han ble med i partiet, regional leder i Gamle Sachsen for en revolusjonær soldatforening - Wehrwolf. Senere ble han lokal gruppe- og distriktsleder og til slutt politisk leder i staben til Førerens stedfortreder, dvs. en direkte underordnet Rudolf Hess. Til slutt ble Reichssprecher overført til NSDAPs propagandaavdeling, og ble dermed senere medlem av partiets riksledelse. Han steg først til stillingen som stabssjef, som i Reichsledelsens organisasjon tilsvarer statssekretærnivået i departementene. Han tilhørte dermed det nære følget til Dr. Goebbels, på hvis daglige ministerkonferanser, der retningslinjene for propaganda under krigen ble utarbeidet, besluttet og kunngjort, var han til stede som representant for RPL. I sammenbruddet i 1945 steg han til slutt til stillingen som stedfortreder for riksministeren for propaganda i riksregjeringen Sør - og dermed til stillingen som hovedansvarlig for nasjonalsosialistisk propaganda i de siste ukene av krigen i den sørlige kjelen av riket, som hadde blitt delt av de allierte i et

nordlig og et sørlig område. Det var Pg. Krämer som den 8. mai 1945 sendte den siste nyhetstjenesten i Det tredje riket, med den siste frie senderen i den sørlige regionen fra en mobil stasjon i Alpene, og trassig avsluttet nyheten om kapitulasjonen og dermed den midlertidige slutten på tysk frihet, med Deutschland - und Horst-Wessel-Lied.

Motvillig hadde Willi Krämer forlatt det beleirede Berlin og dratt sørover for å innta sin plass i riksregjeringen på personlig ordre fra Dr. Goebbels. Som alle andre visste han at utfallet av slaget om Berlin ville avgjøre Tysklands skjebne, og i likhet med mange andre ønsket han ikke å overleve et mulig nederlag, men å søke sin død i ruinene av en beseiret rikshovedstad. Men Dr. Goebbels sendte ham bort med følgende begrunnelse: *"Det må fortsatt være noen menn etter denne krigen som kan vitne om hva vi virkelig ville og hvordan det faktisk var."* Dette siste oppdraget til Dr. Goebbels ble Pg. Krämers livsverk i etterkrigstidens Tyskland:

Som ledende tillitsmann og propagandaleder på delstatsnivå kjempet og arbeidet Willi Krämer i SRP og DRP. Da den nasjonale opposisjonen, med grunnleggelsen av NPD i 1964, til slutt gikk over til å anerkjenne det herskende systemet, trakk han seg tilbake fra organisasjonsarbeidet og utviklet seg til den åndelige lederen for etterkrigstidens nasjonalsosialisme. De såkalte **"Göttingen-brevene"**, som fortsatt publiseres i dag, ble lederskapet i denne åndelige formende kampen, med hvilken han oppfylte Dr. Goebbels' mandat, holdt nasjonalsosialismen i live og ga den videre til en ny generasjon i god tid. Hvilken ansvarsfølelse overfor vår hellige idé, som hadde mistet sin organisatoriske form; hvilken viljestyrke, hvilken lojalitet til den siste ordren fra hans overordnede preget denne lederkameraten i hans ensomme kamp i mange år, da det ikke var noe håp, ingen sjanse igjen, da nasjonalsosialismens lange natt allerede så ut til å bety dødssøvnen for ideen og bevegelsen. Willi Krämer forsvarte seg mot denne iskalde dødspusten med sine "Göttingen-brev" og reddet dermed nasjonalsosialismen gjennom dens mest desperate periode i historien. For en prestasjon, for en mann!

Og Willi Krämer ikke bare bevarte, ikke bare utdypet det som hadde blitt prøvd og testet, men ga det også videre i tide. Rundt 1980 kom jeg i kontakt med Willi Krämer mens jeg fortsatt var i min første Gesinnungshaft. I perioden som fulgte utviklet det seg en svært intensiv brevkontakt, der Willi Krämer lærte meg hva nasjonalsosialismen egentlig var, mens jeg gjorde ham oppmerksom på vanskelighetene og håpene til den nye generasjonen nasjonalsosialister og gjorde ham interessert i vår kamp.

Etter sammenslåingen av aksjonsfronten for nasjonalsosialister med de nasjonale aktivistene i januar 1983, ble partikamerat Willi Krämer, en av de høyest rangerte overlevende og historiske lederne av NSDAP, æresmedlem av ANS/NA og

undertegnet oppropet fra vårt initiativ mot NS-forbud som oppfordret Forbundsdagen til å oppheve NS-forbudslovene.

Vår kamerat Willi Krämer er nå over 80 år gammel, helsen hans er sviktende, men hodet hans er like klart som alltid og hjertet hans ubrutt lojalt. Han står fortsatt ved vår side - en eksemplarisk nasjonalsosialistisk lederpersonlighet fra grunnleggergenerasjonen, som en politisk kamp på mer enn 60 år til slutt førte til vårt fellesskap av den nye fronten! En medleder som aldri ønsket noe for seg selv, men som viet sitt liv fullstendig til vår hellige idé! En kamerat, en leder, et eksempel for fremtidige generasjoner!

"ARMIN"

Den andre nasjonalsosialistiske generasjonen er HJ-generasjonen, som vokste opp i Det tredje riket.

Så langt de var kvalifisert når det gjelder alder, vervet disse entusiastiske unge idealistene seg i massevis til fronten, kjempet som helter og døde som blodvitner for Tyskland og nasjonalsosialismen. Blodofferet til denne generasjonen, hvis blomst har falt, var forferdelig - bare tenk på SS-divisjonen Hitlerjugend, to ganger dannet av HJ-frivillige, to ganger tappet for blod, som gikk i fangenskap den 8. mai 1945, med bare 600 soldater igjen. La oss tenke på NAPOLA-studentene, men også på alle de andre vanlige HJ-guttene som stormet til fronten og fortsatt kjempet og døde da alt kollapset rundt dem - det var ikke tilfeldig HJ-gutter og utenlandske SS-frivillige som var de siste til å forsvare Führerbunker i Berlin: et rørende symbol på vår kamp, som ungdommen har tatt opp og i dag forstår som en verdensomspennende revolusjon av den hvite rasen.

Så snart denne generasjonen kom tilbake fra seierherrenes krigsfangeleirer, begynte de gjenoppbyggingen av det totalt ødelagte landet, noe som snart skulle fremstå som et mirakel for både venner og fiender. Også politisk gjenopptok mange av dem kampen for Tysklands frihet og sluttet seg til det sosialistiske rikspartiet som dets mest aktive og militante element.

Men SRP-forbudet og utbruddet av massevelstand, som så ut til å kompensere dem for manglene, lidelsene og ofrene i deres ungdom, og som de bare kunne håpe på til prisen av politisk tilpasning, brøt ryggen til denne andre generasjonen nesten fullstendig. Det er denne mellomgenerasjonen som mest fullstendig har bukket under for masseforbrukets og omskoleringens minusverden.

Men også blant dem er det kamerater som har funnet veien til oss - frontkjempere fra andre verdenskrig og ruinbarn fra "nulltimen", som vårt æresmedlem Otto

Riehs, ridderkorsinnehaver fra de vervede rekkene, som som visekorporal holdt opp og delvis ødela en russisk stridsvognsenhet med en defekt luftvernkanon med personlig fare for livet - men som også viste mot og ryggrad i etterkrigstiden: i SRP, DRP og NPD, til han til slutt fant veien inn i rekkene til vår Gesinnungsgemeinschaft, ble formann i Freundeskreis Deutsche Politik, en støtteorganisasjon for ANS/NA og til slutt toppkandidat for vårt samfunn i lokalvalget i Frankfurt/Main i året 1985! Dette militante forbildet fra krigs- og etterkrigstiden, denne trofaste tilhengeren av ideen og bevegelsen vil også stå ved vår side i fremtiden!

En av forbildene og kjemperne i denne generasjonen er vår kamerat Kurt Müller, som i mange år har satt hele sin materielle eksistens på spill for å gi bevegelsen et Thing-sted for møter og feiringer, som to ganger har forsvart sin tro bak murene, og som ved å organisere og gjennomføre innvielsesseremonier på vår bevegelses store minnedager har bevart bevisstheten om enheten i vår bevegelse på tvers av alle organisatoriske grenser og også har overlevd de mørke tidene med organisatorisk tilbakegang.

Begge kan være representative for den håndfull menn fra HJ-generasjonen som fortsatt tilhører eller igjen tilhører den nasjonalsosialistiske bevegelsen i dag.

I faktisk og organisatorisk forstand dukket imidlertid knapt noen andre fra denne generasjonen opp som en lederkamerat - men vi hedrer likevel EN partikamerat som den nasjonalsosialistiske lederpersonligheten i den andre nazistiske generasjonen:

Aktiv som 6-åring i HJ i den første kampperioden, derfor bærer av HJs gygne hederstegn, vokste opp i en dypt nasjonalsosialistisk familie (faren, Alter Kämpfer og SA-leder, unnslett bare så vidt henrettelsen 30. juni 1934), frontkjemper i andre verdenskrig, klassifisert i britiske krigsfangeleirer som en uforbederlig nasjonalsosialist og først løslatt helt på slutten. Han var en frontkjemper i andre verdenskrig, klassifisert som en uforbederlig nasjonalsosialist i de britiske krigsfangeleirene og først løslatt helt på slutten, en SRP-, DRP- og NPD-aktivist, grunnlegger av en uavhengig NS-gruppe på 1970-tallet, som deretter fusjonerte med NSDAP / AO - dette er mannen med kodenavnet "Armin": fighter og lederkamerat av HJ-generasjonen! I 1976 ble "Armin" koordinator for NSDAP/AO for hele Tyskland, og i 1977 stabssjef for den underjordiske SA av NSDAP/AO, som han grunnla og spilte en avgjørende rolle i, og som jeg sluttet meg til i mars 1977, og som jeg grunnla den første lokale SA-stormen i Hamburg 8. mai samme år, som ble opprinnelsen til vårt nåværende samfunn. Så Pg. "Armin" var en av mine første sjefer og et virkelig forbilde for meg.

Hans urokkelige lojalitet til partiet og ideen talte for seg selv og for ham - han

lærte oss partiets forrang over personen, ønsket aldri å være i forgrunnen selv, og formet den stilen med kameratskap, dedikasjon og oppofrelse og revitaliserte SA-ånden som er typisk for oss i dag.

Det var han som energisk tok tak i og drev gjennom rehabiliteringen av stabssjef Röhm. Han ga oss et eksempel på grenseløs handlingsberedskap, selv om han som familiemann med seks små barn ville ha hatt all grunn til personlig tilbakeholdenhet. Men "Armin" levde kravet om at en SA-leder bare kunne og burde kjempe og lede fra fronten, i spissen for sine kamerater, og ikke bare forkynte det!

Med fantasi og viljestyrke bygde han NSDAP/AOs SA, og oppnådde en historisk bragd som vårt samfunn fortsetter å bygge og kjempe på i dag.

Likevel må jeg begrense meg til å presentere denne viktige lederen i vår partihistorie bare ved hans alias, fordi slutten av denne ekstraordinære fighterens liv har blitt kastet inn i en skumring som vi ikke ønsker å dra våre fortsatt levende tidligere medkjemper fra og ikke ønsker å nevne hans virkelige navn:

"Armin" ble ikke en forræder, han sto gjennom de mange årene i fengselet ubrutt, men sammenbruddet av SA i 1979, hans elendige materielle situasjon i Gesinnungshaft, den menneskelige skuffelsen over at familien hans vendte ham ryggen og den kjedelige daglige rutinen i fengselslivet brøt og lemlestet hans karakter - hans en gang oppløftende og rørende energi begynte å vende seg mot seg selv og sine egne kamerater. Han brøt og ble uvenner med alle, følte seg forrådt og mistet seg selv i isolasjon.

Han brøt også med meg. Men jeg holder ham i ærefullt og respektfullt minne og regner fortsatt krigeren jeg ble kjent med som "Armin" blant de store lederne i vår bevegelse. Til tross for mørket på slutten står han ruvende over de fleste representanter for sin generasjon som glemte og forrådde sin ungdoms idealer og forblir for oss unge krigere en viktig bro for den historiske tradisjonen som forbinder oss med det opprinnelige NSDAP og kampene i den første etterkrigstiden og et forbilde for vår kamp!

